

บทความวิจัย (Research Article)

การพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติก ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

THE DEVELOPMENT OF SOCIAL SKILLS AMONG STUDENTS WITH AUTISM IN GRADE THREE USING PEER-MEDIATED INTERVENTION AND ROLE PLAY

Received: July 2, 2019

Revised: August 25, 2019

Accepted: October 3, 2019

ศิริธัญย์ ชัยธรรนาวัฒน์^{1*} สุธาวัลย์ หาญขจรสุข² ชนิดา มิตรานันท์³
Sirathan Chaithornthanawat^{1*} Suthawan Harnkajornsuk² Chanida Mitranun³

^{1,2,3} สาขาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

^{1,2,3} Faculty of Education, Srinakharinwirot University, Bangkok 10110 Thailand

*Corresponding author, E-mail: sirathan.c@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมให้กับนักเรียนออทิสติกระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ศึกษาเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ของโรงเรียนสาธิตแห่งหนึ่ง ที่ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์ว่ามีภาวะออทิสซึม จำนวน 2 คน เป็น เพศหญิง 1 คน และ เพศชาย 1 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการสอนทักษะทางสังคมโดยการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ (12 สถานการณ์) และ 2) แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติก ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง เป็นจำนวน 15 ครั้ง สัปดาห์ละ 2 ครั้ง โดยทำการทดลองวันละ 5 นาที เก็บข้อมูลในช่วงเวลาพักเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย วิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้สังเกต และการนำเสนอด้วยกราฟ ผลการวิจัยพบว่า ทักษะทางสังคมของของนักเรียนออทิสติกทั้ง 2 คน หลังได้รับการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติสูงขึ้นกว่าก่อนได้รับการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

คำสำคัญ: ออทิสติก/ ประถมศึกษา/ ทักษะทางสังคม/ กลุ่มเพื่อน/ การแสดงบทบาทสมมติ

Abstract

This research aims to develop the social skills of students with autism in Grade Three using peer-mediated intervention and role play. The target group in this research consisted of two autistic students in Grade Three at Satit School in the second semester of the 2018 academic year. The autism of these students were diagnosed by a doctor. The

subjects included one female and male with autism students. The instruments utilized in this study included 1) lesson plans for social skills using peer-mediated intervention and role play (twelve situations); 2) social skill recording for students with autism. The duration of experiment is total of fifteen times, two times a week and initiated with their friends five minutes a day, collect the data during break times. The data were analyzed using percentage, visual inspection and presented in the form of line graph.

The findings of the study were the social skills of the two autistic students after being taught by using peer-mediated intervention and role play was greater before taught by using peer-mediated intervention and role play.

Keywords: Autistic / Primary Student / Social Skills / Peer-Mediated / Role Play

ที่มาและความสำคัญ

ออทิสติก (Autistic) หรือที่รู้จักกันในชื่อกลุ่มอาการออทิสซึม (Autism Spectrum Disorders: ASD) เป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษประเภทหนึ่งที่เกิดจากความผิดปกติทางพัฒนาการ โดยเฉพาะด้านของภาษา การสื่อสาร และทักษะทางสังคมซึ่งแสดงออกทางพฤติกรรมที่สังเกตเห็นได้คือ การแยกตัวตามลำพัง เมื่อถึงวัยที่ควรสื่อสารด้วยคำพูดก็พูดไม่ได้ทั้งๆ ที่ไม่มีความผิดปกติทางด้านการได้ยิน แสดงพฤติกรรมซ้ำๆ ไม่ชอบการเปลี่ยนแปลงกิจวัตรประจำวัน ไม่สบตาผู้อื่น (กุลยา ก่อสุวรรณ, 2553: 6) เนื่องจากนักเรียนออทิสติกจะแสดงอาการออกมาหลายระดับ จนไม่มีเด็กที่จะแสดงอาการเหมือนกันทุกอย่าง เป็นภาวะที่ไม่แสดงออกทางรูปร่างหน้าตา ถ้าดูจากภายนอกก็ดูเหมือนเด็กปกติ ต้องเข้าเรียนมาซึ่งระยะเวลาหนึ่งจึงสามารถสังเกตเห็นได้ ปัญหาดังกล่าวอาจดูเล็กน้อยเมื่ออยู่ในวัยเด็ก ซึ่งผู้ปกครองมักมองข้ามและคิดว่า โตขึ้นไปจะพัฒนาหรือดีขึ้นตามลำดับได้เอง แต่เมื่อนักเรียนเริ่มสู่วัยเรียน ปัญหาที่ไม่ได้รับการแก้ไขจะส่งผลให้เกิดปัญหาในการเล่น การเข้ากลุ่ม และการทำงานร่วมกับผู้อื่น เพราะนักเรียนคิดเหมือนกับคนที่เอาแต่ใจ ไม่คิดถึงจิตใจผู้อื่น เพราะนักเรียนออทิสติกคิดแบบตรงไปตรงมา ไม่ยืดหยุ่น ไม่ยอมเปลี่ยนแปลง (กุลยา ก่อสุวรรณ, 2553) เหล่านี้เป็นปัญหาทางพัฒนาการทางด้านสังคมในลักษณะมีปฏิสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสม ส่งผลให้นักเรียนออทิสติกขาดเพื่อน มีปัญหาในการทำงานกลุ่ม นอกจากนี้นักเรียน ออทิสติกก็จะแสดงออกทางสังคมไม่เหมือนกัน เช่น เรียกไม่หัน ไม่สบตา เล่นไม่เป็น สื่อสารเป็นคำพูดไม่ได้ ดังนั้นนักเรียนออทิสติกทุกคนจำเป็นที่จะต้องช่วยเหลือทางด้านสังคม

ปัญหาที่เด่นชัดที่สุดของนักเรียนออทิสติก คือมีความบกพร่องในด้านปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ซึ่งถือเป็นความบกพร่องที่เด่นชัดที่สุดของกลุ่มอาการออทิสติกถึงแม้ว่านักเรียนออทิสติกจะได้รับ การฝึกส่งเสริมพัฒนาการจนสามารถพูดสื่อสารได้แล้วก็ตาม แต่ปัญหาที่มักหลงเหลืออยู่ก็คือ ความบกพร่องด้านทักษะทางสังคม ซึ่งเป็นปัญหาหลักที่พบในนักเรียนออทิสติกซึ่งนักเรียนมักอยู่ในภาวะที่มีพัฒนาการด้านภาษาล่าช้าร่วมกับความบกพร่องด้านสังคม และยังมีอาการมากยิ่งขึ้นเมื่อนักเรียนออทิสติกบางคนไม่ได้แสดงอาการจน กริดร้อง ทำร้ายตัวเอง แต่กลับไม่ต่อต้านการที่จะต้องอยู่ร่วมกับผู้อื่น แต่ไม่ตอบสนองกับใครๆ เช่นกัน (Witwer, 2008: 1622) ปัญหาจากการที่นักเรียนออทิสติกมีรูปร่างหน้าตาเป็นปกติในเวลา

แยกตัว ก็มักไม่มีความสนใจต่ออะไรทั้งสิ้น ทำให้บางครอบครัวเข้าใจว่า เด็กมีปัญหาพูดล่าช้า เพราะไม่มีปัญหาด้านพฤติกรรม หรือมีแต่ก็อยู่ในเกณฑ์ที่รับได้ เข้าใจว่าพูดตามวิธีหรือตัวการ์ตูน ทักษะทางสังคมนี้จะส่งผลต่อการใช้ชีวิตและการเรียนของเด็กกลุ่มนี้ซึ่งถ้าไม่ได้รับการแก้ไขจะนำไปสู่ปัญหาทางจิตใจและพัฒนาศึกษาอื่นๆ ความบกพร่องเกี่ยวกับความเข้าใจทางอารมณ์ ได้แก่ ไม่เข้าใจอารมณ์ของคู่สนทนา ไม่สามารถตีความอารมณ์ที่ผู้อื่นแสดงออกได้ไม่สามารถอธิบาย ความสนใจ อารมณ์ของตนเอง เมื่อสนทนากับผู้อื่น ถ้าเป็นในเด็กเล็กคือการไม่สามารถบอกความต้องการของตนเองได้ไม่สามารถแสดงออกด้วยท่าทางเพื่อการสื่อสาร ไม่สบตาขณะสนทนา และบกพร่องในการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เช่น ไม่สามารถริเริ่มมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เล่นกับเพื่อนไม่เป็น ขาดความสนใจผู้อื่นขณะทำกิจกรรม เป็นต้น

ทักษะทางสังคมนั้นเป็นทักษะที่สำคัญอย่างหนึ่งในการดำรงชีวิต เพราะจะใช้เพื่อการมีปฏิสัมพันธ์และการสื่อสารระหว่างคนในสังคม โดยทักษะสังคมประกอบไปด้วยกลุ่มของทักษะต่างๆ เช่น ทักษะการสื่อสาร การพูด การฟัง การทำงานร่วมกันเป็นทีม ฯลฯ รวมทั้งความสามารถในการเข้าใจถึงสถานการณ์ที่หลากหลาย กฎกติกาต่างๆ ในสังคม ความสามารถในการรู้จักผู้อื่น และการคิดคำนึงถึงคนรอบข้างอย่างเข้าอกเข้าใจ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างความสัมพันธ์ในทางบวก (เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์, 2551) ซึ่งการที่นักเรียนออทิสติกไม่สามารถสร้างปฏิสัมพันธ์ทั้งในการเป็นผู้เริ่มต้นและเป็นผู้ตอบสนองสัมพันธ์ภาพดังกล่าวกับเพื่อนได้ ทำให้ไม่ได้รับการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน และจะมีผลกับการคบหาเพื่อนในวัยเดียวกันและคงความสัมพันธ์กับเพื่อนในวัยเดียวกันเป็นที่ลำบาก เช่น ไม่เข้าใจว่าต้องทำอะไรหรือพูดอย่างไร ในสถานการณ์ที่อยู่กับผู้อื่นในสังคมด้วยความที่ไม่เข้าใจกฎเกณฑ์ของสังคม (กุลยา ก่อสุวรรณ, 2553: 78) จะมีผลทำให้นักเรียนออทิสติกมีความรู้สึกโดดเดี่ยว วิตกกังวล และซึมเศร้า (นาถลดา ตะวันกาญจนโชติ, 2559: 3)

ในปัจจุบันได้มีวิธีการสอนหรือแนวคิดในการสอนเกิดขึ้นมากมาย เนื่องมาจากนักเรียนออทิสติกเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายมากขึ้น ได้รับการยอมรับมากขึ้น ทำให้มีโรงเรียนหลายแห่งเปิดรับนักเรียนหรือนักเรียนออทิสติกเข้าเรียนมากขึ้น ซึ่งปัญหาทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติก เป็นปัญหาหลักสำคัญ การจัดการในชั้นเรียนทำได้ยากขึ้นอันเนื่องมาจากการเรียนรวมที่ครูประจำชั้นหรือประจำวิชาไม่สามารถดูแลนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษเพียงแค่ 1-2 คนในห้องได้ ประกอบกับเพื่อนนักเรียนวัยเดียวกันไม่เข้าใจถึงลักษณะหรือปัญหาทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติก ดังนั้นเวลาทำงานกลุ่มจึงมักไม่เป็นที่ต้องการของกลุ่มเพื่อนในวัยเดียวกัน หรือ นักเรียนทั่วไปอาจจะเข้าหานักเรียนออทิสติกก็เข้าหาไม่ถูกวิธี หรือไม่รู้ถึงวิธีการช่วยเหลือนักเรียนกลุ่มนี้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ศึกษาวิธีการสอนที่เหมาะสมกับบริบทของโรงเรียนผู้วิจัยคือ การสอนด้วยกลุ่มเพื่อน (Peer-Mediated Intervention: PMI) ซึ่งวิธีนี้เป็น การฝึกให้นักเรียนทั่วไปสามารถช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษได้ เช่น การสอนวิชาการให้กับนักเรียนที่มีปัญหาด้านพฤติกรรมและอารมณ์ (Michelle, 2017: 497) การสอนทักษะการอ่าน (Calhoon, 2007: 169; Nikki & Jolivette, 2016: 39-59) ฝึกทักษะทางสังคม (Trottier, Kamp, & Mirend, 2011: 26-39)

ซึ่งเป็นรูปแบบที่ผู้ฝึกจะมีการฝึกเพื่อนเพื่อเป็นตัวแบบในการชักชวนให้นักเรียนออทิสติกสนใจ การฝึกโต้ตอบเมื่อเพื่อนชักชวน (Social initiations) ฝึกการขอร้องและแสดงความคิดเห็นอย่างเหมาะสม ฝึกการให้ความสนใจกับคู่สนทนา การสลับกับเป็นผู้ฟังและผู้พูด เป็นต้น นักเรียนออทิสติกมีทักษะทางสังคมที่ดีขึ้น ดังนั้นจะเห็นได้ว่า เพื่อนวัยเดียวกันมีส่วนสำคัญที่ช่วยให้นักเรียนออทิสติกมีทักษะทางสังคมที่ดีขึ้น

ซึ่งการสอนเพื่อให้เกิดทักษะทางสังคมที่นิยมใช้คือการใช้บทบาทสมมติ ซึ่งเป็นการสอนโดยการให้นักเรียนได้รับเอาบทบาทที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง (นันทน์ภัส นิยมทรัพย์, 2560; วีระ ไทยพานิช, 2555) โดยการสร้างสถานการณ์จากครูผู้สอน ได้แสดงออกทางความคิดที่ตนคิดว่าควรจะเป็น และมีการแสดงออกทั้งทางด้านความรู้ความคิดและพฤติกรรมของผู้แสดงมาเป็นพื้นฐานในการให้ความรู้ และสร้างความเข้าใจให้กับนักเรียนในเรื่องของความรู้สึกและพฤติกรรมและปัญหาต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม (สุพิน บุญชูวงศ์, 2538: 69) ซึ่งเป็นวิธีการที่ดีที่สุดในการสอนมารยาททางสังคมที่ดีที่สุด (ทวีศักดิ์ สิริรัตน์เลขา, 2560) คือเมื่อเห็นอะไรที่นักเรียนทำผิด ต้องทำสิ่งที่ถูกต้องให้นักเรียนดูโดยการจับมือทำ และแก้ไขให้ถูกต้อง โดยการใช้บทบาทสมมติ ทำให้นักเรียนคุ้นชินกับสถานการณ์ที่ไม่เคยทำมาก่อน เช่น ปกติไม่เคยยกมือไหว้ หรือกล่าวทักทายใครก่อน หรือการทำพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมสมกับกับการสนทนา เช่น ไม่มองหน้าสบตา เล่นเสียง หรือให้คำพูดแปลกๆ กลางที่สาธารณะ ซึ่งในการพูดเตือนกลางที่สาธารณะอาจทำได้ยาก และมีข้อจำกัดต่างๆ ซึ่งการแสดงบทบาทสมมตินั้น นอกจากทำให้นักเรียนคุ้นชิน และเป็นการแก้ไขพฤติกรรมให้ถูกต้องแล้ว ยังเป็นการฝึกให้พร้อมทั้งสถานการณ์ที่นักเรียนจะต้องเจอในชีวิตจริงอีกด้วย

จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนออทิสติกใน โรงเรียนสาธิตแห่งหนึ่งพบว่านักเรียนออทิสติกที่อยู่ในการดูแลของผู้วิจัย ทั้ง 2 คน มีลักษณะที่เหมือนกันคือ ไม่เป็นผู้ริเริ่มในการสื่อสารกับผู้อื่น แต่สามารถตอบคำถามได้ และเข้าใจในสิ่งที่ถามหรือคำสั่งให้ปฏิบัติอย่างง่าย ๆ สมวัยได้ มีลักษณะแบบถามคำตอบคำ ไม่ยกมือไหว้ถ้าไม่กระตุ้น เล่นกับเพื่อนไม่เป็น ไม่เข้าหาผู้อื่น ชอบแยกตัว จะมีการแสดงออกแตกต่างกันเล็กน้อย เช่น นักเรียนออทิสติกคนที่ 1 มองหน้าสบตามคู่สนทนาเฉพาะคนที่คุ้นเคยหรือเห็นเป็นประจำเท่านั้น ถามคำตอบคำ ส่วนเพื่อนวัยเดียวกันหรือคนที่ไม่คุ้นเคยด้วยจะไม่สบตา และ นักเรียนออทิสติกคนที่ 2 ไม่มองหน้าสบตา ไม่เข้าร่วมกิจกรรมใดๆ แต่ไม่ต่อต้าน ชอบแยกตัวอยู่คนเดียว ไม่สนทนากับผู้อื่น ถ้าเป็นคนที่ไม่คุ้นเคย จะมีได้ตอบบ้างเล็กน้อย แบบถามคำตอบคำ

จากปัญหาและความสำคัญข้างต้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติเพื่อให้นักเรียนออทิสติกโดยผลที่ได้จากการวิจัยทำให้นักเรียนออทิสติกสามารถริเริ่มในการเข้าสังคมได้ด้วยตนเองเหมาะสมเพื่อให้สามารถเรียนในชั้นเรียนปกติและชั้นเรียนรวม ตลอดจนการรู้จักริเริ่มที่จะปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนอย่างเหมาะสมเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มเพื่อนในชั้นเรียน ในอนาคตต่อไปได้แต่ข้อจำกัดของวิธีการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ คือ สามารถทำได้เพียงกลุ่มเล็กๆ และสามารถทำได้ในโรงเรียนเท่านั้น ถ้านักเรียนทั่วไปเข้าใจความบกพร่องของทักษะสังคมของนักเรียนออทิสติก และมีความพร้อมในการริเริ่มให้ความช่วยเหลือ และพัฒนาทักษะทางสังคมให้กับนักเรียนออทิสติก จะสามารถช่วยเหลือนักเรียนออทิสติกได้ตลอดเวลา ตลอดจนเปิดกว้างให้เกิดบริบทของการเรียนรวม (Inclusion) ทำให้ลดความแตกต่างระหว่างบุคคลได้ ก็จะเป็นประโยชน์อย่างสูงสุดกับทุกฝ่าย

ความมุ่งหมายในการวิจัย

เพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

สมมติฐานในการวิจัย

ทักษะทางสังคมของของนักเรียนออทิสติกหลังได้รับการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติสูงขึ้นกว่าก่อนได้รับการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

วิธีการวิจัย

แบบแผนการวิจัย คือ แบบแผนการวิจัยกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว (Single Subject Design) โดยใช้วิธีหลายเส้นฐานต่างบุคคล (Multiple Baseline Across Subjects)

กรอบแนวคิดการวิจัย

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ	ได้แก่	การสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ
ตัวแปรตาม	ได้แก่	ทักษะทางสังคม

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ศึกษาเป็นนักเรียนออทิสติกที่กำลังศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนสาธิตแห่งหนึ่ง นักเรียนได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์ผู้เชี่ยวชาญและมีใบรับรองแพทย์ โดยระบุว่าเป็นนักเรียนออทิสติก และไม่มีคามพิการซ้อน จำนวน 2 คน โดยมีเกณฑ์การพิจารณาคัดเลือกนักเรียนที่มีคุณสมบัติครบทั้ง 7 ข้อ ดังนี้

- 1) เป็นนักเรียนออทิสติก โดยพิจารณาจากแฟ้มประวัติและใบรับรองแพทย์ที่ผู้ปกครองได้ให้ไว้เป็นหลักฐานในการเข้าร่วมโครงการกับทางหน่วยงานการศึกษาพิเศษ โรงเรียนสาธิตแห่งหนึ่ง
- 2) สามารถฟังคำสั่งง่ายๆ ได้ เช่น สามารถสั่งให้หนึ่ง รอคอย หยิบของ วางของได้
- 3) สามารถอ่านประโยคคำถามสั้นๆ ได้
- 4) มีปัญหาด้านทักษะทางสังคมคือ ไม่มองหน้า ไม่สบตา และไม่ริเริ่มสนทนา
- 5) ไม่มีปัญหาพฤติกรรมที่ก้าวร้าวและทำร้ายผู้อื่น
- 6) สามารถสื่อสารด้วยวาจาเป็นประโยค ประกอบด้วย ประธาน กริยา และกรรม
- 7) ได้รับความยินยอมจากผู้ปกครองในการเข้าร่วมการวิจัยอย่างต่อเนื่อง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยแบ่งเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็น 2 ส่วน คือ เครื่องมือที่ใช้ในการปฏิบัติการสอน คือ แผนการสอนทักษะทางสังคมโดยการสอนโดยใช้กลุ่มเพื่อน ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ จำนวน 2 แผน ซึ่งตรวจสอบคุณภาพด้านความตรงตามเนื้อหาโดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 ดังนี้

แผน 1 ใช้สอนในระยะเวลาจัดกระทำ B มี 1 สถานการณ์

แผน 2 ใช้สอนในระยะเวลาจัดกระทำ C และ D มี 12 สถานการณ์

สื่อที่ใช้ร่วมกับแผนการสอนในงานวิจัย มีดังนี้

1) บัตรกำกับการสนทนา มีอยู่ทั้งหมด 2 แบบ โดย แบบที่ 1 นั้นใช้ในระยะเวลาจัดกระทำ B และแบบที่ 2 นั้นใช้ในระยะเวลาจัดกระทำ C และ D บัตรดังกล่าวมีขนาด 13x7 เซนติเมตร เคลือบด้วยพลาสติกลามิเนต โดยในแบบที่ 2 ให้เขียนประโยคที่นักเรียนออทิสติกต้องเข้าไปสนทนากับกลุ่มเพื่อน โดยระยะเวลาจัดกระทำ C เขียน 2 ประโยค และระยะเวลาจัดกระทำ D เขียน 4 ประโยค เพื่อให้นักเรียนออทิสติกสามารถอ่านได้และเป็นสื่อชี้้นำให้ทำตามขั้นตอนของการเข้าสังคม

2) แผ่นสัญลักษณ์สำหรับให้นักเรียนออทิสติกยื่นสนทนา มีขนาดเท่ากับ A4 เคลือบด้วยพลาสติกลามิเนต ไว้วางที่พื้นให้นักเรียนออทิสติกยืนบนแผ่นดังกล่าว เพื่อให้นักเรียนออทิสติกรู้จักการยื่นรักษาระยะห่างกับคู่สนทนาอย่างเหมาะสม

บัตรแบบที่ 1

ในระยะเวลาจัดกระทำ B

บัตรแบบที่ 2

ในระยะเวลาจัดกระทำ C และ D

ภาพ 1 สื่อที่ใช้ร่วมกับแผนการสอนในงานวิจัย

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติก ซึ่งตรวจสอบคุณภาพด้านความตรงตามเนื้อหาโดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 โดยกำหนดเป็นการบันทึกพฤติกรรมเป็นขั้นตอนของการเข้าสังคม โดยลักษณะของแบบประเมินพฤติกรรมดังกล่าวมีระดับคะแนน 0-4 โดยเรียงตามลำดับของระดับการเกณฑ์การให้คะแนนมีดังนี้

0 คะแนน หมายถึง นักเรียนออทิสติกไม่ตอบสนองต่อการปฏิสัมพันธ์ มากกว่า 10 วินาที และเพื่อนจำเป็นต้องกระตุ้นโดยการชี้แนะแบบสัมผัส

1 คะแนน หมายถึง นักเรียนออทิสติกอ่านจากบัตรกำกับการสนทนา แต่ตอบไม่ตรงคำถามหรือทำกิจริยาไม่ถูกต้อง และเพื่อนให้บทวนและแก้ไขโดยการชี้แนะด้วยวาจา

2 คะแนน หมายถึง นักเรียนออทิสติกแสดงพฤติกรรมโดยอ่านจากบัตรกำกับการสนทนา และเพื่อนใช้การชี้แนะด้วยวาจา

3 คะแนน หมายถึง นักเรียนออทิสติกแสดงพฤติกรรมโดยอ่านจากบัตรกำกับการสนทนา และเพื่อนไม่จำเป็นต้องชี้แนะ

4 คะแนน หมายถึง นักเรียนออทิสติกแสดงพฤติกรรมดังกล่าวได้ด้วยตนเอง (ไม่อ่านบัตร) และเพื่อนไม่จำเป็นต้องชี้แนะ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยแบ่งการดำเนินการวิจัย เป็น 2 ชั้น ดังนี้ 1) ชั้นก่อนการทดลอง และ 2) ชั้นการทดลอง

1. ชั้นก่อนการทดลอง มีรายการดำเนินการวิจัยดังนี้

1.1 ขอรับการพิจารณาจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ เพื่อขออนุญาตทำการวิจัยในมนุษย์ (IRB)

1.2 ปฐมนิเทศผู้ปกครองของนักเรียนออทิสติก ครูประจำชั้น และครูประกบ เพื่อทำการอธิบายขั้นตอนการทดลองและทำความเข้าใจถึงจุดประสงค์และพฤติกรรมที่พึงประสงค์

1.3 ทำการคัดเลือกกลุ่มเพื่อน เพื่อเป็นคู่สนทนาและแก้ไขทักษะทางสังคมให้กับนักเรียนออทิสติก โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1.3.1 อธิบายแผนการช่วยเหลือให้กับนักเรียนทุกคนในห้องเรียนที่มีนักเรียนออทิสติกเรียนรวม

1.3.2 เปิดรับอาสาสมัครที่จะเป็นกลุ่มเพื่อนในการช่วยเหลือนักเรียนออทิสติกด้วยความสมัครใจ

1.3.3 นำรายชื่อนักเรียนที่เป็นอาสาสมัครที่ได้จากการเสนอชื่อของครูประจำชั้น มาสัมภาษณ์เพื่อพิจารณาจากพฤติกรรมและทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อนักเรียนออทิสติก ซึ่งได้กลุ่มเพื่อน 4 คน ต่อนักเรียนออทิสติก 1 คน (รวม 8 คน)

1.3.4 ขออนุญาตและขอคำยินยอมจากผู้ปกครองของกลุ่มเพื่อน ในการฝึกนักเรียนออทิสติก

1.3.5 กลุ่มเพื่อนเข้าร่วมในงานวิจัยมีทั้งหมด 8 คน เป็นเพศชาย 5 คน เพศหญิง 3 คน โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 ช่วยนักเรียนออทิสติกคนที่ 1 มี 4 คน กลุ่มที่ 2 ช่วยนักเรียนออทิสติกคนที่ 2 มี 4 คน โดยกลุ่มเพื่อนเป็นคู่สนทนาให้กับนักเรียนออทิสติก โดยมีหน้าที่ตอบรับการสนทนากับนักเรียนออทิสติก รวมไปถึง กระตุ้น แก้ไขบทสนทนา และเป็นตัวแบบให้กับนักเรียนออทิสติกในด้านทักษะทางสังคม

1.4 เลือกผู้ร่วมสังเกต ผู้วิจัยทำการคัดเลือกผู้ร่วมสังเกต 2 คน โดยทั้ง 2 คนทำงานเป็นครูการศึกษาพิเศษ วุฒิการศึกษาระดับปริญญาโท สอนนักเรียนออทิสติก และมีประสบการณ์ในการทำวิจัยเมื่อคัดเลือกได้แล้วผู้วิจัยอธิบายให้ผู้ร่วมสังเกตเข้าใจถึงจุดมุ่งหมายของการวิจัย ลักษณะของพฤติกรรมที่ต้องสังเกตตามนิยามศัพท์เฉพาะของทักษะการเข้าสังคมสำหรับการวิจัยในครั้งนี้ และการบันทึกผลลงแบบสังเกต เพื่อให้ผู้ร่วมสังเกตเข้าใจตรงกันและสามารถบันทึกได้อย่างถูกต้อง จากนั้นจะฝึกการสังเกตและบันทึกข้อมูล โดยผู้วิจัยและผู้ร่วมสังเกตทดลองสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนออทิสติกในโรงเรียนสาธิตแห่งหนึ่งที่มีลักษณะคล้ายกับกลุ่มตัวอย่าง 1 คน และ กลุ่มเพื่อน 1 คนในชั้นเรียนเดียวกันกับนักเรียนออทิสติก 1 คน เป็นจำนวน 2 แผน โดยทดลองในช่วงเวลาพักในช่วงเช้า 2 วัน วันละ 1 แผน ในระหว่างการทดลอง ผู้วิจัยและผู้ร่วมสังเกตฝึกบันทึกผลในแบบสังเกต จนมีค่าความเชื่อมั่น (Interobserver Reliability) ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 จึงเริ่มดำเนินการทดลอง

1.5 ช่วงเตรียมการ การสอนนักเรียนออทิสติก สอนกลุ่มเพื่อน และ การเก็บข้อมูล

ช่วงเตรียมการ ในสัปดาห์แรกของการวิจัยผู้วิจัย ได้เตรียมการทั้งนักเรียนออทิสติกและกลุ่มเพื่อนไว้ดังนี้ 1) ผู้วิจัยได้ทำการชี้แจงเป้าหมายของงานวิจัย และสอนกลุ่มเพื่อนข้อบกพร่องทางทักษะสังคมของนักเรียนออทิสติก วิธีการชี้แนะ วิธีการพูดคุย และได้แนะนำสื่อที่ใช้ร่วมกับแผนการสอน คือ บัตรกำกับการสนทนาแบบสังเกตพฤติกรรมการริเริ่มการเข้าสังคม รวมไปถึงการให้คะแนนในพฤติกรรมที่พึงประสงค์ 2) ผู้วิจัยทำการชี้แจงให้นักเรียนออทิสติกรับทราบว่าจะต้องไปสนทนากับกลุ่มเพื่อนทุกวันอังคาร และวันพฤหัสบดี ในช่วงพักตอนเช้า หรือตอนเย็น 5 นาที วันละ 2 คน โดยผู้วิจัยทำกิจกรรมกลุ่มโดยการให้เล่นร่วมกันหลังเลิกเรียน เป็นจำนวน 2 ครั้งเพื่อให้กลุ่มเพื่อนและนักเรียนออทิสติกสร้างความคุ้นเคยกันก่อนดำเนินการทดลอง

หน้าที่ของกลุ่มเพื่อน ในการช่วยเหลือนักเรียนออทิสติก กลุ่มเพื่อนทั้ง 2 กลุ่ม มีหน้าที่ดังนี้

- เรียนรู้วิธีการช่วยเหลือทักษะทางสังคมให้กับนักเรียนออทิสติกตามแผนการสอนทักษะทางสังคม โดยการสอนโดยใช้กลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ ในตอนเย็นหลังเลิกเรียนทุกวันจันทร์ อังคาร วันพฤหัสบดี และ วันศุกร์ ครั้งละ 30 นาที

- ตอบรับการสนทนากับนักเรียนออทิสติกที่จุดนัดพบทุกวันอังคาร และวันศุกร์ ในช่วงพักตอนเช้า หรือตอนเย็น 5 นาที วันละ 2 คน

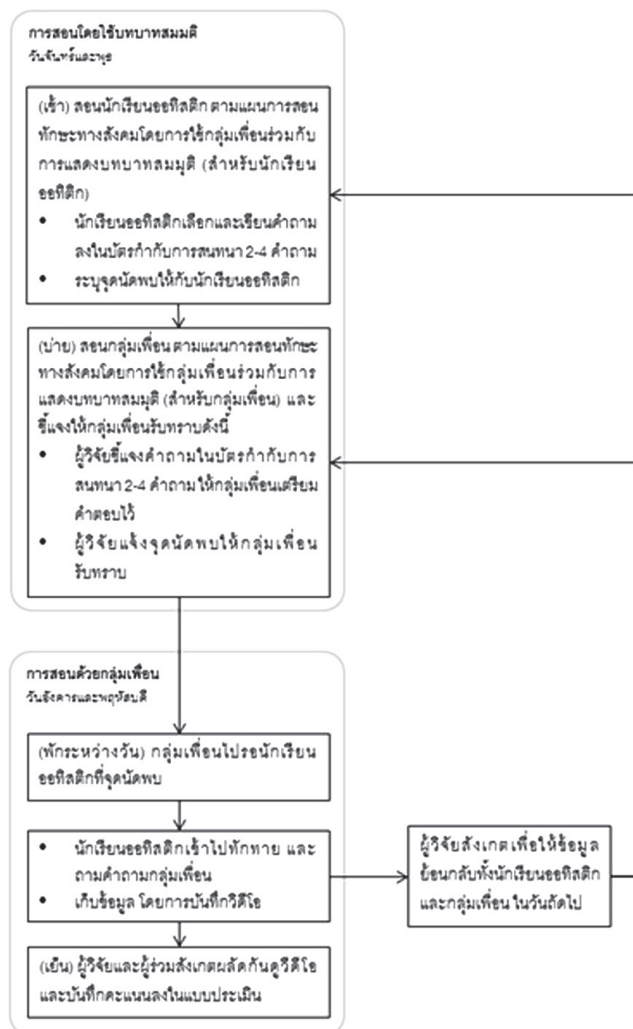
- ทำการช่วยเหลือโดยการชี้แนะ กระตุ้น แก้ไขบทสนทนา และเป็นตัวแบบให้กับนักเรียนออทิสติกในการสนทนาตามแผนการสอนทักษะทางสังคมโดยการสอนโดยใช้กลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

หน้าที่ของนักเรียนออทิสติก นักเรียนออทิสติกทั้ง 2 คน มีหน้าที่ดังนี้

- เรียนรู้วิธีการเข้าสังคมตามแผนการสอนทักษะทางสังคมโดยการสอนโดยใช้กลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ ในคาบเรียนคู่ขนาน ทุกวันจันทร์ วันอังคาร วันพฤหัสบดี และ วันศุกร์ ครั้งละ 1-1.30 ชั่วโมง

- ทำการสนทนากับกลุ่มเพื่อนจุดนัดพบทุกวันอังคาร และวันศุกร์ ในช่วงพักตอนเช้าหรือตอนเย็น ครั้งละ 5 นาที วันละ 2 คน

2. ขั้นตอนการทดลอง ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามขั้นตอนของแผนการสอนทักษะทางสังคม โดยการสอนโดยใช้กลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ มีขั้นตอนโดยสังเขปดังนี้

ภาพ 2 ขั้นตอนการดำเนินการสอนทักษะทางสังคมให้กับนักเรียนออทิสติกตามแผนการสอน ทักษะทางสังคมโดยการสอนโดยใช้กลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

2.1 สอนทักษะทางสังคมให้กับนักเรียนออทิสติกตามแผนการสอนทักษะทางสังคมโดยการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ (สำหรับนักเรียน ออทิสติก) ในห้องเรียนคู่ขนาน ปฏิบัติการสอนทุกวันจันทร์และวันพุธ วันละ 1 ครั้ง ครั้งละ 1.30 ชั่วโมง ถ้าการทดลองอยู่ในระยะเส้นฐาน C และ D ให้บันทึกหัวข้อและคำถามพื้นฐาน 2-4 คำถาม (C 2 คำถาม และ D 4 คำถาม)

2.2 สอนทักษะทางสังคมให้กับกลุ่มเพื่อนตามแผนการสอนทักษะทางสังคมโดยการสอนโดยใช้กลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ (สำหรับกลุ่มเพื่อน) ในตอนเย็นหลังเลิกเรียนทุกวันจันทร์และวันพุธโดยทำการสอนครั้งละ 1 ชั่วโมง ถ้าการทดลองอยู่ในระยะเส้นฐาน C และ D ให้นำคำถามพื้นฐาน 2-4 คำถาม ที่ได้จากนักเรียนออทิสติก มาชี้แจงกลุ่มเพื่อน เพื่อให้กลุ่มเพื่อนได้เตรียมคำตอบไว้ล่วงหน้า

การบันทึกผลและจุดนัดพบ

การบันทึกผลทำการบันทึกด้วยกล้อง โดยทำการเก็บข้อมูลทุกวันอังคารและวันพฤหัสบดี ช่วงพักตอนเช้าหรือตอนเย็น โดยกลุ่มเพื่อนจะไปยืนรอที่จุดนัดพบตามสถานที่ที่กำหนดไว้

1. ก่อนถึงเวลาบันทึกผลให้ทำการวางแผนสัญลักษณ์สำหรับให้นักเรียนออทิสติกยืนสนทนา และตั้งกล้องให้ห่างเล็กน้อย ประมาณ 1 เมตร
2. เมื่อถึงเวลานัดหมาย ให้กลุ่มเพื่อนมายืนรอนักเรียนออทิสติกที่จุดนัดพบก่อน
3. นักเรียนออทิสติกจะถือบัตรกำกับการสนทนา และเดินมายืนบนแผ่นสัญลักษณ์และทำการทักทายกลุ่มเพื่อน
4. ผู้สังเกต ทำการสังเกตอยู่ห่างๆประมาณ 3-4 เมตร
5. ทำการบันทึกคะแนนของทักษะทางสังคม โดยวิเคราะห์ผลจากวิดีโอและให้ผู้สังเกตร่วม 3 คน ดูวิดีโอดังกล่าวคนละช่วงเวลาและบันทึกคะแนนลงในแบบสังเกตพฤติกรรมทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติก
6. ทำการสอนและทดลองทั้งหมด 12 ครั้ง สัปดาห์ละ 2 ครั้ง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติก ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ ทำการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นรายบุคคล นำเสนอด้วย คำร้อยละ
2. การวิเคราะห์ข้อมูลเป็นรายบุคคล ทำการวิเคราะห์ข้อมูลการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกโดยการพิจารณาด้วยสายตา (Visual Inspection) นำเสนอข้อมูลด้วยรูปภาพเส้นประกอบคำบรรยาย

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้การวิเคราะห์และการแปลความหมายเป็นที่เข้าใจตรงกับ ผู้วิจัยจึงขอกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

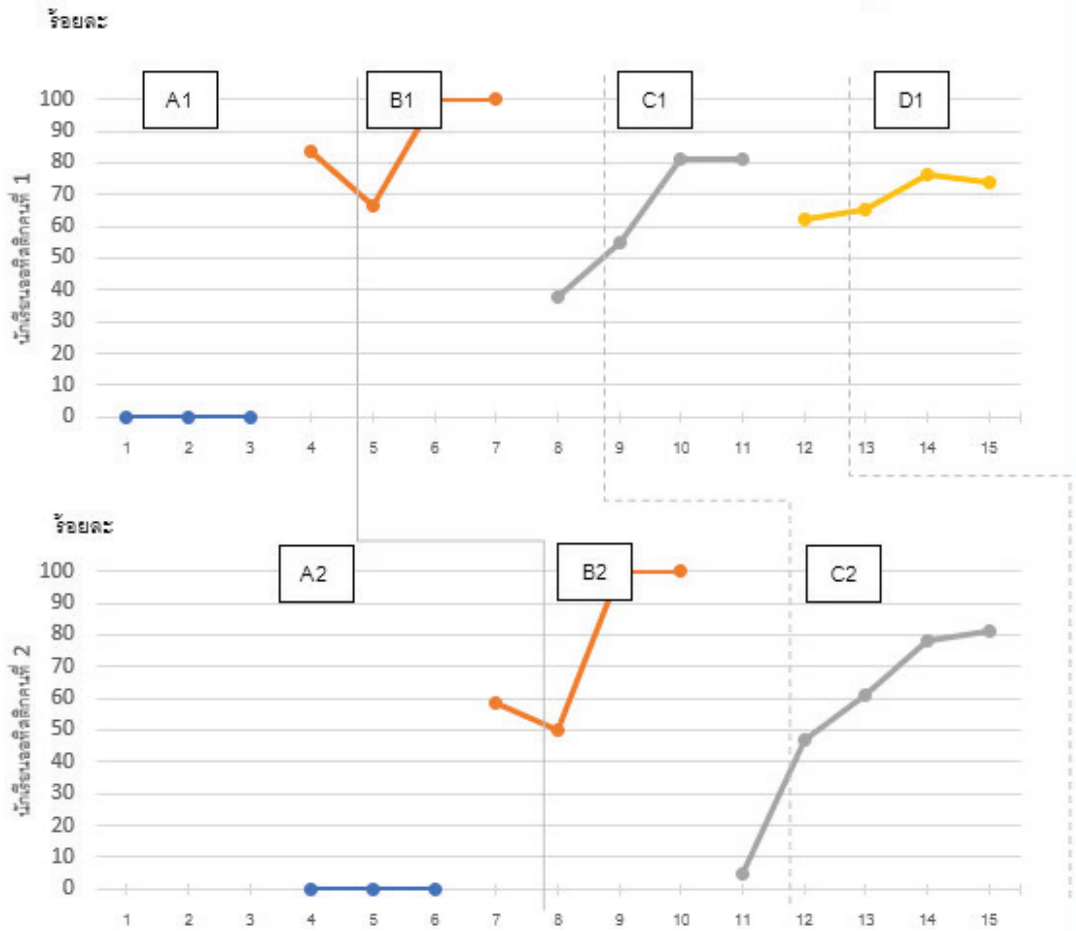
A แทน ข้อมูลระยะเส้นฐาน

B แทน ข้อมูลพฤติกรรมริเริ่มการสนทนา

C แทน ข้อมูลพฤติกรรมริเริ่มการสนทนา การสนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน 2 คำถาม และ จบทสนทนา

D แทน ข้อมูลพฤติกรรมริเริ่มการสนทนา การสนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน 4 คำถาม และ จบทสนทนา

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ภาพ 3 กราฟแสดงร้อยละของพฤติกรรมทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกทั้ง 2 คน

จากภาพ 3 ระยะเส้นฐาน ครั้งที่ 1-3 เป็นระยะที่นักเรียนยังไม่ได้ได้รับการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ พบว่านักเรียนออทิสติกคนที่ 1 มีพฤติกรรม ริเริ่มการสนทนา การสนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน และจบบทสนทนา เป็นจำนวน 0 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0 จากการประเมินพฤติกรรมพบว่านักเรียนออทิสติกคนที่ 1 ไม่มีทักษะทางสังคม เกิดจากการที่ไม่รู้ว่าจะต้องทักทายผู้อื่นอย่างไร จึงเลือกที่จะไม่ทักทาย และอ่านหนังสือนิทานมากกว่าที่จะคุยกับเพื่อนในวัยเดียวกัน และเพื่อนในชั้นเรียนก็ไม่ได้ทักทายหรือพูดคุยสื่อสารกับนักเรียนออทิสติกด้วย

ระยะเส้นฐานของนักเรียนออทิสติกคนที่ 2 ครั้งที่ 4-6 พบว่า มีพฤติกรรมริเริ่มการสนทนา การสนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน และจบบทสนทนา เป็นจำนวน 0 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0 จากการประเมิน พฤติกรรมพบว่านักเรียนออทิสติกคนที่ 2 ไม่มีทักษะทางสังคม เกิดจากการที่ไม่สนใจที่จะทักทายผู้อื่นทักทายผู้อื่น โดยปรกตินักเรียนจะเดินไปมา อยู่ในโลกส่วนตัว ไม่มีจุดหมาย จึงไม่ริเริ่มที่จะทักทายผู้อื่น

ก่อนเริ่มระยะจัดกระทำ B ผู้วิจัยได้ทำกิจกรรมกลุ่ม เป็นระยะเวลา 1 ชั่วโมง เพื่อสร้างความคุ้นเคย ให้นักเรียนออทิสติกและกลุ่มเพื่อนได้ทำความรู้จักและคุ้นเคยกันก่อนที่จะเริ่มระยะจัดกระทำ

ระยะจัดกระทำของนักเรียนออทิสติกคนที่ 1 (B1) เป็นระยะที่ได้รับการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ ในการเรียนรู้พฤติกรรมริเริ่มการสนทนา ได้แก่ เรียกชื่อเพื่อน โบกมือทักทาย และกล่าวทักทาย นักเรียนออทิสติกคนที่ เรียนรู้ครั้งที่ 4 ได้เกณฑ์ร้อยละ 83.33 และสามารถแสดงพฤติกรรม ได้คงที่และมากกว่าร้อยละ 50 ซึ่งเกินเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เป็นจำนวน 4 ครั้งติดต่อกัน แต่ในครั้งที่ 5 นักเรียน ออทิสติกไม่ได้ทักทายกลุ่มเพื่อน ทำให้คะแนนลดลงเหลือ ร้อยละ 66.67 แต่ยังคงได้คะแนนเกินเกณฑ์ ร้อยละ 50 ตามที่กำหนดไว้โดยนักเรียนออทิสติกมีแนวโน้มที่จะริเริ่มการสนทนามากขึ้น ซึ่งในครั้งที่ 4 และ 5 นั้น นักเรียนเข้าไปทักทายกลุ่มเพื่อน โดยไม่ได้เรียกชื่อ แต่กลุ่มเพื่อนก็ได้ชี้แนะด้วยวาจาโดยให้นักเรียน ออทิสติกดูจากบัตรกำกับการสนทนา ทำให้ในครั้งถัดๆ ไป นักเรียน ออทิสติกสามารถทักทายได้ครบถ้วน 3 ทั้งพฤติกรรม โดยเฉพาะในครั้งที่ 6 และ 7 นักเรียนออทิสติกสามารถริเริ่มทักทายกลุ่มเพื่อนได้โดยไม่ต้อง อ่านจากบัตรกำกับการสนทนา และเพื่อนไม่ได้ชี้แนะ แต่เนื่องด้วยการวิเคราะห์พฤติกรรมต้องวิเคราะห์ผ่านการดูบันทึกจากวิดีโอ ผู้วิจัยและผู้สังเกตมาดูวิดีโอในภายหลัง จึงทำให้ล่าช้าไป 1 ครั้ง

ระยะจัดกระทำของนักเรียนออทิสติกคนที่ 2 (B2) เป็นระยะที่ได้รับการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ ในการเรียนรู้พฤติกรรมริเริ่มการสนทนา ได้แก่ เรียกชื่อเพื่อน โบกมือทักทาย และ กล่าวทักทาย นักเรียนออทิสติกคนที่ 2 ใช้เวลาเรียนรู้ครั้งที่ 7 ได้เกณฑ์ร้อยละ 58.33 และสามารถแสดง พฤติกรรมได้คงที่และมากกว่าร้อยละ 50 ซึ่งเกินเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เป็นจำนวน 4 ครั้งติดต่อกัน แต่ในครั้งที่ 8 นักเรียนออทิสติกไม่ได้ทักทายกลุ่มเพื่อนคนที่ 2 ทำให้คะแนนลดลงเหลือร้อยละ 50.00 แต่ยังคงได้คะแนน เกินเกณฑ์ร้อยละ 50 ตามที่กำหนดไว้ โดยนักเรียนออทิสติกมีแนวโน้มที่จะริเริ่มการสนทนามากขึ้น ซึ่งใน ครั้งที่ 7 และ 8 นั้น นักเรียนออทิสติกยังเดินไปมา ไม่คุ้นเคยกับการทักทายกลุ่มเพื่อนในสถานการณ์จริง และกลุ่มเพื่อนเองก็ให้การช่วยเหลือไม่ถูกในสถานการณ์จริง ผู้วิจัยจึงให้ข้อมูลย้อนกลับทั้งนักเรียน ออทิสติกและกลุ่มเพื่อนในเรื่องการเรียกความสนใจและการสบตาเวลาสนทนากับนักเรียนออทิสติก ทำให้ ในครั้งที่ 9 และ 10 นักเรียนออทิสติกสามารถแสดงพฤติกรรมริเริ่มการสนทนาทักทายได้ครบถ้วนทั้ง 3 พฤติกรรมแต่เนื่องด้วยการวิเคราะห์พฤติกรรมต้องวิเคราะห์ผ่านการดูบันทึกจากวิดีโอ ผู้วิจัยและผู้สังเกต มาดูวิดีโอในภายหลัง จึงทำให้ล่าช้าไป 1 ครั้ง

ระยะจัดกระทำของนักเรียนออทิสติกคนที่ 1 (C1) เป็นระยะที่ได้รับการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ ในการเรียนรู้พฤติกรรมริเริ่มการสนทนา การสนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน 2 คำถาม และจบบทสนทนา นักเรียนออทิสติกคนที่ 1 ใช้เวลาเรียนรู้ครั้งที่ 8 ได้คะแนนร้อยละ 37.50 พบว่า นักเรียน ออทิสติกตั้งใจกับการถามคำถามเพื่อนให้ครบ 2 คำถาม ทำให้ไม่ได้ทักทายหรือทักทายไม่ครบขั้นตอน โดยการริเริ่มการสนทนานั้น นักเรียนออทิสติกไม่ได้ดูหัวข้อการริเริ่มการสนทนาจากบัตรกำกับการสนทนา ทำให้ นักเรียนออทิสติกไม่ได้แสดงพฤติกรรมการริเริ่มการสนทนาได้ครบ เช่น ไม่ได้โบกมือ หรือเรียกชื่อเพื่อน

เป็นต้น ซึ่งกลุ่มเพื่อนเองก็ตั้งใจในการช่วยเหลือโดยเฉพาะการสนับสนุนบทสนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน 2 คำถาม ทำให้ไม่ได้แก้ไขการริเริ่มการสนทนาให้กับนักเรียนออกทิสติก แต่ผู้วิจัยได้ให้ข้อมูลย้อนกลับในเรื่องของการทักทายโดยให้นักเรียนออกทิสติกเรียกชื่อก่อนทุกครั้งทั้งนักเรียนออกทิสติกและกลุ่มเพื่อน โดยนักเรียนออกทิสติกมีแนวโน้มที่จะริเริ่ม ถามคำถามและจบการสนทนาได้ด้วยตนเอง ก็พบว่าทั้งนักเรียนออกทิสติกและกลุ่มเพื่อนก็สามารถปรับตัวและการสนทนาได้ ซึ่งเมื่อทำการช่วยเหลือและชี้แนะด้วยวาจาทำให้นักเรียนออกทิสติกสามารถทักทายได้ครบ 3 พฤติกรรม ได้แก่ เรียกชื่อ โบกมือ กล่าวสวัสดี พฤติกรรมการสนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน 2 คำถาม พบว่านักเรียนออกทิสติกสามารถเริ่มต้นการสนทนาได้ดี โดยสามารถถามคำถามกลุ่มเพื่อนได้โดยอ่านจากบัตรกำกับกับการสนทนา แต่จะมีบ้างบางครั้งที่นักเรียนออกทิสติกยื่นนั่งกลุ่มเพื่อนจึงช่วยเหลือโดยการชี้แนะด้วยวาจา จึงสามารถถามคำถามต่อได้ครบถ้วน และการจบบทสนทนาซึ่งการให้นักเรียนออกทิสติกอ่านบัตรกำกับกับการสนทนาทำให้นักเรียนออกทิสติกเข้าใจและปฏิบัติได้ด้วยตนเองในครั้งถัดไป แต่เนื่องด้วยการวิเคราะห์พฤติกรรมต่อวิเคราะห์ผ่านการดูบันทึกจากวิดีโอ ผู้วิจัยและผู้สังเกตมาดูวิดีโอในภายหลัง จึงทำให้ล่าช้าไป 1 ครั้ง

ระยะจัดกระทำของนักเรียนออกทิสติกคนที่ 2 (C2) เป็นระยะที่ได้รับการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ ในการเรียนรู้พฤติกรรมริเริ่มการสนทนา การสนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน 2 คำถาม และจบบทสนทนา นักเรียนออกทิสติกคนที่ 2 ใช้เวลาเรียนรู้ครั้งที่ 13 รวมใช้เวลา 1 วัน จึงถึงเกณฑ์ร้อยละ 60.94 จะเห็นได้ว่าในครั้งที่ 11 และ 12 นั้น คะแนนที่ลดลงนั้นมาจากการที่นักเรียนออกทิสติกไม่ตอบสนองในการทักทายกลุ่มเพื่อน แม้กลุ่มเพื่อนจะชี้แนะด้วยวาจาและการสัมผัสก็ตาม โดยครั้งที่ 11 และ 12 ในการที่จะเข้าไปทักทายกลุ่มเพื่อนนั้นด้วยการที่เปลี่ยนบัตรกำกับกับการสนทนาใหม่ ทำให้นักเรียนออกทิสติกสำรวจบัตรกำกับกับการสนทนา ไม่ได้ทักทายกลุ่มเพื่อน เล่นบัตรกำกับกับการสนทนา และเดินผ่านกลุ่มเพื่อนไป ซึ่งกลุ่มเพื่อนมีความตั้งใจที่จะช่วยเหลือโดยการชี้แนะด้วยวาจาและการสัมผัส แต่ก็ไม่สามารถโน้มน้าวให้นักเรียนออกทิสติกสนใจที่จะสนทนาได้ ซึ่งผู้วิจัยได้บันทึกและให้ข้อมูลย้อนกลับทั้งนักเรียนออกทิสติกและกลุ่มเพื่อน ในเรื่องการกระตุ้นให้นักเรียนออกทิสติกสนใจ และได้ทำการเปลี่ยนจุดนัดพบที่จะสนทนาใหม่จากหน้าชั้นเรียนของนักเรียนออกทิสติก เป็นในห้องเรียนคู่ขนานแทนเพราะสภาพแวดล้อมในห้องคู่ขนานนั้นไม่มีสิ่งรบกวนเช่น นักเรียนคนอื่น ขนมหเวลาพัก เป็นต้น พบว่าหลังจากเปลี่ยนมานัดกลุ่มเพื่อนในห้องเรียนคู่ขนานนั้น นักเรียนออกทิสติกคนที่ 2 สามารถจดจ่อกับกลุ่มเพื่อนได้ดีขึ้น และกลุ่มเพื่อนก็สามารถช่วยเหลือโดยการชี้แนะด้วยวาจาและสัมผัสได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยนักเรียนออกทิสติกสามารถริเริ่มทักทายถามคำถามโดยอ่านจากบัตรกำกับกับการสนทนาและจบการสนทนาได้ครบถ้วน เมื่อทำการทดลองจนถึงครั้งที่ 15 จำเป็นต้องยุติการทดลอง เนื่องจากปิดภาคเรียนทำให้ไม่ได้ทดลองในระยะจัดกระทำ D2 ในนักเรียนออกทิสติกคนที่ 2

ระยะจัดกระทำของนักเรียนออกทิสติกคนที่ 1 (D1) เป็นระยะที่ได้รับการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ ในการเรียนรู้พฤติกรรมริเริ่มการสนทนา การสนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน 4 คำถาม และจบบทสนทนา นักเรียนออกทิสติกคนที่ 1 ใช้เวลาเรียนรู้ครั้งที่ 12 รวมใช้เวลา 1 วัน จึงถึงเกณฑ์ร้อยละ 62.50 และ จากตาราง 8 จะเห็นได้ว่าคะแนนที่ลดลงนั้นมาจากการที่นักเรียนออกทิสติกจำเป็นที่จะต้องชี้แนะด้วยวาจาจึงจะสามารถถามคำถามที่ 3-4 ได้ครบถ้วน โดยนักเรียนออกทิสติกมีแนวโน้มที่จะริเริ่ม ถามคำถาม และ จบการสนทนาได้ด้วยตนเอง พบว่าจำนวนคำถามที่เหมาะสมกับนักเรียนออกทิสติกคนที่ 1 คือประมาณ

2 คำถาม โดย 2 คำถามแรกนั้น นักเรียนสามารถถามคำถามได้ดี อาจมีการชี้แนะด้วยวาจาเล็กน้อย แต่คำถามที่ 3 และ 4 นั้น กลุ่มเพื่อนอาจต้องชี้แนะโดยการสัมผัส คือ ชี้ไปที่บัตรกำกับการสนทนา นักเรียนออทิสติกจึงสามารถถามคำถามได้ครบ 4 คำถาม ส่วนในเรื่องการริเริ่มทักทาย พบว่าช่วงแรกของช่วงที่ 3 นักเรียนออทิสติกมักล้มเรียกชื่อและกล่าวทักทาย แต่ในช่วงท้ายๆ พบว่า นักเรียนออทิสติกโบกมือและกล่าวทักทายได้โดยไม่ต้องใช้บัตรกำกับการสนทนาแต่มักไม่เรียกชื่อกลุ่มเพื่อน แต่การจบการสนทนานั้นนักเรียนออทิสติกคนที่ 1 สามารถทำได้ดีมาก โดยสามารถสบตา กล่าวลา และโบกมือได้ โดยที่ไม่ได้อ่านจากบัตรกำกับการสนทนา

โดยสรุป นักเรียนออทิสติกคนที่ 1 นั้นสามารถริเริ่มการสนทนา และจบการสนทนาได้ดี ในช่วงการทักทายอาจจะไม่ได้เรียกชื่อของกลุ่มเพื่อนเป็นส่วนใหญ่ แต่นักเรียนออทิสติกเองก็เข้าใจว่าการเริ่มการทักทายนั้น ต้องเป็นฝ่ายกล่าวและโบกมือเพื่อที่จะทักทายกลุ่มเพื่อน ต่อมาคือสนับสนุนบทสนทนาด้วยคำถาม 4 คำถาม พบว่าจำนวนคำถามที่เหมาะสมกับนักเรียนออทิสติกคนที่ 1 นั้น อยู่ที่ 2 คำถาม ซึ่งจะเห็นได้ว่านักเรียนออทิสติกไม่คุ้นชินกับการสนทนาที่ใช้เวลานาน เมื่อมีโอกาสที่จะจบการสนทนาจึงจะปฏิบัติทันทีซึ่งนักเรียนสามารถทำได้ดีมากโดยไม่ต้องชี้แนะและไม่ต้องอ่านบัตรกำกับการสนทนา และประเด็นที่สำคัญคือ ทุกครั้งที่มีการเริ่มระยะใหม่ นักเรียนออทิสติกอาจต้องปรับตัวบ้าง เช่น จากระยะ B1 ก่อนที่จะเริ่มระยะ C1 คือ ครั้งที่ 8 ที่นักเรียนออทิสติกต้องเข้าไปถามคำถามเพื่อน นักเรียนก็ล้มที่จะทักทาย หรือระยะ C1 ก่อนที่จะเริ่มระยะ D1 คือ ครั้งที่ 12 โดยจำนวนคำถามเพิ่มขึ้น นักเรียนออทิสติกนั่งเวลาที่ถามคำถาม กลุ่มเพื่อนต้องชี้แนะด้วยการสัมผัส นักเรียนออทิสติกจึงถามคำถามได้ครบ นักเรียนออทิสติกอาจไม่คุ้นชินกับการเปลี่ยนแปลงในสถานการณ์จริงแม้ว่าจะมีการฝึกจากบทบาทสมมติและชี้แจงให้ทราบล่วงหน้าแล้วแต่กลุ่มเพื่อนจะมีบทบาทมากในช่วงก่อนที่จะเปลี่ยนระยะ เนื่องจากกลุ่มเพื่อนได้ทำการชี้แนะและแก้ไขพฤติกรรม ณ เวลาดังกล่าว มีผลเป็นอย่างมากในการปรับตัวของนักเรียนออทิสติกคนที่ 1 ดังจะเห็นได้จากคะแนนร้อยละที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นของตาราง 3 จึงสรุปได้ว่า นักเรียน ออทิสติกคนที่ 1 มีการพัฒนาทักษะทางสังคมสูงขึ้น โดยสามารถริเริ่มได้ ถามค่าได้ 1-2 คำถาม และจบการสนทนาได้ด้วยตนเอง

โดยสรุป นักเรียนออทิสติกคนที่ 2 นั้นสามารถริเริ่มการสนทนา และจบการสนทนาได้ดี จะคล้ายกับนักเรียนออทิสติกคนที่ 1 ซึ่ง ในระยะจัดกระทำ B2 นั้นจะเห็นได้ว่าหลังจากที่กลุ่มเพื่อนเข้าใจและปรับตัวในการช่วยเหลือนักเรียนออทิสติกแล้ว นักเรียนออทิสติกคนที่ 2 ได้พัฒนาทักษะทางสังคมได้เป็นอย่างดี และเข้าใจว่าการเริ่มการทักทายนั้น ต้องเป็นฝ่ายกล่าวและโบกมือเพื่อที่จะทักทายกลุ่มเพื่อน ต่อมาคือสนับสนุนบทสนทนาด้วยคำถาม 4 คำถาม พบว่าจำนวนคำถามที่เหมาะสมกับนักเรียนออทิสติกคนที่ 2 นั้น อยู่ที่ 1 คำถาม ซึ่งจะเห็นได้ว่านักเรียนออทิสติกไม่คุ้นชินกับการสนทนาที่ต้องถามคำถามและรอคำตอบ เมื่อมีโอกาสที่จะจบการสนทนา ก็จะปฏิบัติทันทีเช่นเดียวกันกับนักเรียนออทิสติกคนที่ 1 ในช่วงการจบบทสนทนานักเรียนสามารถทำได้ดีมากโดยไม่ต้องชี้แนะและไม่ต้องอ่านบัตรกำกับการสนทนา และทุกครั้งที่มีการเริ่มระยะใหม่ นักเรียนออทิสติกอาจต้องปรับตัวเช่นเดียวกันกับนักเรียนออทิสติกคนที่ 1 จากระยะ B2 ก่อนที่จะเริ่มระยะ C2 คือครั้งที่ 11 ที่นักเรียนออทิสติกต้องเข้าไปถามคำถามเพื่อน นักเรียนล้มการทักทายที่เรียนรู้มาจากในระยะ B2 โดยนักเรียนออทิสติกยืนนั่งเวลาที่ต้องเข้าไปสนทนากับกลุ่มเพื่อนซึ่งต้องชี้แนะด้วยการสัมผัส โดยนักเรียนออทิสติกอาจไม่คุ้นชินกับการเปลี่ยนแปลงในสถานการณ์จริงแม้ว่าจะมีการฝึกจากบทบาทสมมติและชี้แจงให้ทราบล่วงหน้าแล้ว แต่กลุ่มเพื่อนจะมีบทบาทมากในช่วงเปลี่ยนระยะ

เนื่องจากกลุ่มเพื่อนได้ทำการชี้แนะและแก้ไข พฤติกรรม ณ เวลาดังกล่าว มีผลเป็นอย่างมากในการปรับตัวของนักเรียนออทิสติกคนที่ 1 ดังจะเห็นได้จากคะแนนร้อยละที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น จึงสรุปได้ว่า นักเรียนออทิสติกคนที่ 2 มีการพัฒนาทักษะทางสังคมสูงขึ้น โดยสามารถริเริ่มได้ ถามคำได้ 1 คำถาม และจบการสนทนาได้ด้วยตนเอง โดยผลรวมของทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกคนที่ 1 ใช้เวลาทั้งหมด 12 วัน ในการพัฒนาพฤติกรรมริเริ่มการสนทนา การสนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน 4 คำถาม และจบบทสนทนา จนถึงเกณฑ์ร้อยละ 50 ตามที่ผู้วิจัยได้กำหนดเอาไว้ นักเรียนออทิสติกคนที่ 2 ใช้เวลาทั้งหมด 9 วัน ในการพัฒนาพฤติกรรมริเริ่มการสนทนา การสนทนาด้วยคำถามพื้นฐาน 2 คำถาม และจบบทสนทนา จนถึงเกณฑ์ร้อยละ 50 ตามที่ผู้วิจัยได้กำหนดเอาไว้ แสดงว่า ทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกหลังได้รับการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติสูงกว่าก่อนได้รับการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

สรุปผลการวิจัย

ทักษะทางสังคมของของนักเรียนออทิสติกหลังได้รับการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติสูงกว่าก่อนได้รับการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ

อภิปรายผล

จากการศึกษาการพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติก ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ พบว่า นักเรียนออทิสติกทั้ง 2 คนมีทักษะทางสังคมที่สูงขึ้น แสดงว่า การสอนด้วยกลุ่มเพื่อน เป็นวิธีการสอนอีกรูปแบบหนึ่งที่ใช้ในการพัฒนาทักษะทางสังคมให้กับนักเรียนออทิสติกได้ เพราะ การสอนในรูปแบบนี้เป็นการสอนทักษะทางสังคมจากสถานการณ์จริง เพื่อให้นักเรียนรู้จักการสนทนาในชีวิตประจำวัน (ทวีศักดิ์ สิริรัตนเลขา, 2560) ทำให้นักเรียนออทิสติกได้รู้จักการเข้าสังคมโดยโต้ตอบบทสนทนามักกับกลุ่มเพื่อน (Bambara, Chovanes, Thomas, & Cole, 2016) โดยสอดคล้องกับ Chan, Lang, Rispoli, O'Reilly, Sigafos, & Cole (2009) ที่กล่าวว่าไว้ว่า กลุ่มเพื่อนจะเป็นสื่อโดยเป็นตัวแบบที่แสดงพฤติกรรมอย่างเหมาะสม โดยการชี้แนะและเสริมพฤติกรรมให้กับนักเรียนออทิสติก นักเรียนออทิสติกได้โอกาสเป็นฝ่ายริเริ่มที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นตามสถานการณ์ปกติในชีวิตประจำวัน (Sperry, Neitzel, & Engelhardt-Wells, 2010: 256) และ ผลการวิจัยครั้งนี้ สอดคล้องกับ Bambara, Cole, Kunsch, Tsai, & Ayad (2016) และ Koh (2013) ที่ได้ทำการทดลองโดยการใช้อุปกรณ์เพื่อนเพื่อฝึกทักษะทางสังคม ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกเพิ่มสูงขึ้น มีการตอบสนองต่อการริเริ่มและการตอบคำถามที่ดีขึ้นด้วย

ในอีกทั้งการใช้บทบาทสมมติในการสอนร่วมด้วย ทำให้นักเรียนออทิสติกได้เตรียมตัวในสถานการณ์สมมติที่มีความใกล้เคียงก่อนที่จะไปทักทายกลุ่มเพื่อนในสถานการณ์จริง (เนินทันทส นิชยมทรัพย์, 2560: 111) ทำให้นักเรียนออทิสติกสามารถปรับตัว และริเริ่มที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนได้อย่างเหมาะสม การใช้บทบาทสมมติเป็นพื้นฐานการให้ความรู้ และสร้างความเข้าใจให้กับนักเรียนในเรื่องของพฤติกรรมทักษะทางสังคม ผลการวิจัยครั้งนี้ สอดคล้องกับ ผลการวิจัยของ วัชร หนุมงกุฎ (2558) ที่ได้ทดลองฝึกนักเรียนออทิสติกด้วยบทบาทสมมติกับการใช้ชุดภาพเพื่อพัฒนาทักษะสังคม ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า

นักเรียนออทิสติกที่ได้รับการฝึกด้วยชุดภาพพร้อมกับการแสดงบทบาทสมมติมีความเข้าใจและสามารถเข้าสังคมได้เหมาะสม

จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า การสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติสามารถพัฒนาทักษะทางสังคมให้กับนักเรียนออทิสติกได้ แต่ควรที่จะให้นักเรียนออทิสติกได้ฝึกเข้าสังคมกับกลุ่มเพื่อนอย่างต่อเนื่อง เพื่อทำให้เกิดเป็นทักษะที่ติดตัวให้กับนักเรียนออทิสติกต่อไปในอนาคต

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1. การใช้ วิธีการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ นักเรียนออทิสติกจำเป็นต้องมีทักษะทางภาษา เช่น สามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้ เข้าใจและปฏิบัติตามคำสั่งได้ และทุกครั้งที่มีการเปลี่ยนระยะจัดกระทำ หรือขั้นตอนที่ไม่เหมือนเดิม ต้องให้เวลานักเรียนออทิสติกได้ปรับตัวเข้ากับสถานการณ์จริง โดยการชี้แจงล่วงหน้าทั้งกลุ่มเพื่อนและนักเรียนออทิสติก

2. การวิจัยในครั้งนี้กลุ่มเพื่อนมีความสำคัญมาก ดังนั้นควรเลือกกลุ่มเพื่อนที่มีความตั้งใจที่จะช่วยเหลือนักเรียนออทิสติก และมีประสบการณ์ในการเรียนร่วมชั้นเดียวกันกับนักเรียนออทิสติก เพราะมีความคุ้นเคยทั้งนักเรียนออทิสติกและกลุ่มเพื่อน ทำให้ง่ายต่อการช่วยเหลือและพัฒนาทักษะทางสังคมให้กับนักเรียนออทิสติก รวมถึงการเสริมแรงควรเสริมแรงทั้งนักเรียนออทิสติกและกลุ่มเพื่อน

3. ผู้วิจัยควรให้ข้อมูลย้อนกลับทุกครั้ง และนำข้อมูลดังกล่าวมาปรับเนื้อหาในการแสดงบทบาทสมมติด้วย

4. จำนวนคำถามที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนออทิสติกคือ 2-3 คำถาม เพราะนักเรียนออทิสติกยังไม่คุ้นเคยกับการสนทนาที่ต้องใช้ระยะเวลาานาน ต้องให้เวลานักเรียนออทิสติกในการปรับตัว

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งถัดไป

1. ควรศึกษาคุณภาพของบทสนทนาที่ส่งผลกับการสื่อสาร เช่น ระยะเวลาในการสนทนา จำนวนประโยคที่สนทนากับกลุ่มเพื่อน เป็นต้น

2. ควรศึกษาการใช้วิธีการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติไปพัฒนาทักษะทางสังคมให้กับนักเรียนที่มีปัญหาทางสังคม

3. ควรศึกษาการใช้วิธีการสอนด้วยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติในช่วงอายุอื่นๆ เช่น ปฐมวัย วัยรุ่น เป็นต้น

บรรณานุกรม

กุลยา ก่อสุวรรณ.(2553). *เด็กออทิสติก: สอนไม่ยากหากเข้าใจ ศูนย์พัฒนาเด็ก (RICS).*

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ: สหมิตรพรีนติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.

ทวีศักดิ์ สิริรัตน์เรขา. (2560). *พฤติกรรมแปลกๆ ของเด็กออทิสติก*. สืบค้นเมื่อ 13 พฤษภาคม 2561

จาก<http://www.happyhomeclinic.com/au07-abnormalbeh.htm>

นันทน์ภัส นิยมทรัพย์. (2560). *ความรู้พื้นฐานด้านการเรียนการสอน*. นครปฐม: โรงพิมพ์

มหาวิทยาลัยศิลปากร.

- นาถลดา ตะวันกาญจน์โชติ. (2559). ทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกวัยเรียน. *วารสารการพยาบาลจิตเวชและสุขภาพจิต*. 10(2), 1-21.
- วัชร หนูมงกุฎ. (2558). ผลของการใช้ชุดภาพพร้อมกับการแสดงบทบาทสมมติเพื่อเพิ่ม ทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติก. สาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
- วีระ ไทยพานิช. (2555). *57 วิธีสอน 57 ways to teach*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- Bambara, L.M., Cole, C.L., Kunsch, C., Tsai, S.C., & Ayad, E. (2016). A peer-mediated intervention to improve the conversational skills of high school students with Autism Spectrum Disorder. *Research in Autism Spectrum Disorders*, 27, 29-43.
- Bambara, L. M., Chovanes, J., Thomas, A., & Cole, C. L. (2016). Effective Peer-Mediated Strategies for Improving the Conversational Skills of Adolescents With Autism. *Perspectives of the ASHA Special Interest Groups*, 1(1), 29-36.
- Cathoon, M. B. (2005). Effects of a Peer-Mediated Phonological Skill and Reading Comprehension Program on Reading Skill Acquisition for Middle School Students with Reading Disabilities. *Journal of Learning Disabilities*, 38(5), 424-433.
- Chan, J.M., Lang, R., Rispoli, M., O'Reilly, M., Sigafoos, J., & Cole, H. (2009). Use of peer-mediated interventions in the treatment of autism spectrum disorders: A systematic review. *Research in Autism Spectrum Disorders*, 3(4), 876-889.
- Koh, H. (2013). *Peer-mediated inference making intervention for students with autism spectrum disorders*. UCLA.
- Nikki, L.J., & Jolivette, K.(2016). Effects of Peer Mediated Instruction on the Oral Reading Fluency Skills of High School Aged Struggling Readers. *Insights into Learning Disabilities*, 13(1), 39-59.
- Sperry, L., Neitzel, J., & Engelhardt-Wells, K. (2010). Peer-Mediated Instruction and Intervention Strategies for Students with Autism Spectrum Disorders. *Preventing School Failure*, 54(4): 256-264.
- Trottier N., Kamp L., & Mirend, P. (2011). Effects of Peer-Mediated Instruction to Teach Use of Speech-Generating Devices to Students with Autism in Social Game Routines. *Augmentative and Alternative Communication*, 27, 26-39.
- Witwer, A., & Lecavalier, L. (2008). Examining the validity of autism spectrum disorder subtypes. *Journal of Autism and Developmental Disorders*, 38(9), 1161-1624.